

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžak/11/2017
Identifikačné číslo spisu: 1017200013
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1017200013.4

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Jany Hatalovej, PhD., v právnej veci v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): C. V., nar. XX.XX.XXXX, štátnej príslušnosti Afganistan, posledný trvalý pobyt v krajine pôvodu: mesto Y. F., Š. L. W., T. N., Afganistan, toho času bytom Y. XXX/XX, F., L., zastúpený: ADRA - Adventistická agentúra pre pomoc a rozvoj - Občianske združenie, Cablkova 3, 821 04 Bratislava, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad, Pivonková 6, Bratislava, o správnej žalobe vo veci preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného ČAS: MU-PO-46-26/2016-Ž zo dňa 24.11.2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 7SaZ/1/2017-37 zo dňa 28.03.2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 7SaZ/1/2017-37 zo dňa 28. marca 2017 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného ČAS: MU-PO-46-26/2016-Ž zo dňa 24.11.2016 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Sťažovateľovi náhradu trov konania p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím č. ČAS: MU-PO-46-26/2016-Ž zo dňa 24.11.2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) žalovaný podľa § 20 ods. 3 z dôvodu podľa § 13c ods. 2 písm. d) a podľa § 52 ods. 2 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o azyle“) rozhodol tak, že žalobcovi nepredlžuje poskytnutie doplnkovej ochrany.

2. Rozhodnutie vychádza zo zistenia, že žalobca opakovane požiadal o poskytnutie doplnkovej ochrany z dôvodu obavy o svoj život, nakoľko mal v krajine pôvodu problémy. Podaním zo dňa 29.06.2016 žalobca požiadal o doplnkovú ochranu z dôvodu, že stále pretrvávajú dôvody doplnkovej ochrany, obáva sa individuálnych dôvodov, ktoré opísal v predchádzajúcich konaniach, ako aj zo všeobecných dôvodov,

nakoľko v Afganistane je vojenský konflikt a nikto sa nemôže cítiť bezpečne. Provincia N., odkiaľ pochádza, je špeciálne problémová.

3. Žalovaný rozhodnutie odôvodnil tým, že v danom prípade pre potreby komplexného a objektívneho posúdenia žiadosti žalobcu o predĺženie doplnkovej ochrany na území SR si dňa 11.03.2016 a následne dňa 11.04.2016 podľa § 19a ods. 9 zákona o azyle vyžiadal vyjadrenie od Slovenskej informačnej služby. Žalovanému dňa 03.05.2016 bolo pod č. p. 65/152-T-109-2/2016-S doručené vyjadrenie Slovenskej informačnej služby, s ktorým sa pracovník migračného úradu posudzujúci žiadosť oboznámil. Dňa 26.05.2016 si migračný úrad vyžiadal doplňujúce vyjadrenie od Slovenskej informačnej služby. Dňa 20.07.2016 bolo pod č. p. 65/152-T-109-3/2016-S doručené príslušné vyjadrenie Slovenskej informačnej služby, s ktorým sa pracovník migračného úradu posudzujúci žiadosť oboznámil. Dňa 19.10.2016 si migračný úrad podľa § 19a ods. 9 zákona o azyle vyžiadal ďalšie doplňujúce vyjadrenie od Slovenskej informačnej služby potrebné pre komplexné posúdenie žiadosti o predĺženie doplnkovej ochrany. Dňa 04.11.2016 bolo pod č. p. 65/152-T-109-4/2016 doručené príslušné doplňujúce vyjadrenie Slovenskej informačnej služby, s ktorým sa pracovník migračného úradu posudzujúci žiadosť oboznámil.

4. Po posúdení žiadosti žalobcu a s poukazom na to, že ide o bezpečnostný záujem SR, bolo podľa žalovaného potrebné nepredĺžiť poskytnutie doplnkovej ochrany.

II.

Konanie na krajskom súde

5. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca žalobu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného.

6. Krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu ako nedôvodnú. V dôvodoch rozsudku uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného v intenciách podanej správnej žaloby za použitia § 190 SSP dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť.

7. K žalobnému bodu, v ktorom žalobca namietal postup žalovaného pri posudzovaní žiadosti žalobcu o predĺženie doplnkovej ochrany v rozpore s § 3 Správneho poriadku uviedol, že táto námietka nie je dôvodná. Žalovaný v súvislosti s opätovným vyhodnotením žiadosti žalobcu o predĺženie doplnkovej ochrany vyžiadal v zmysle ustanovenia § 19a ods. 9 zákona o azyle vyjadrenia od Slovenskej informačnej služby, ktoré mu boli doručené. Dňa 04.11.2016 bolo žalovanému pod č. p. 65/152-T-109-4/2016 doručené doplňujúce vyjadrenie Slovenskej informačnej služby. Na základe posúdenia žiadosti žalobcu bola napadnutým rozhodnutím zo dňa 24.11.2016 zrušená doplnková ochrana podľa § 20 ods. 3 zákona o azyle z dôvodu podľa § 13c ods. 2 písm. d) zákona o azyle. Žalovaný získal dostatok informácií, potrebných ku posúdeniu žalobcovej žiadosti o azyl.

8. K žalobnému bodu, v ktorom žalobca namietal, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na riadne posúdenie veci krajský súd uviedol, že táto námietka nie je dôvodná. Žalovaný vyžiadal relevantné informácie, obsahovo sa viažuce na dôvody žiadosti o predĺženie poskytnutia doplnkovej ochrany, na ktoré žalobca poukazoval. Krajský súd poukázal na to, že zákon o azyle je vo vzťahu k správneho poriadku lex specialis, ktorý sa použije len subsidiárne. V danej veci zákon o azyle v § 52 ustanovuje, že v odôvodnení rozhodnutia o zrušení doplnkovej ochrany sa uvedie iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky. Krajský súd dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je vydané v súlade so zákonom.

9. K žalobnému bodu, v ktorom žalobca namietal, že skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ napadnutého rozhodnutia, je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu, uviedol, že táto námietka nie je dôvodná. Žalovaný si vyžiadal informácie od Slovenskej informačnej služby a vyhodnotil žiadosť žalobcu. Zákon o azyle ustanovuje, že v odôvodnení rozhodnutia žalovaného o zrušení doplnkovej ochrany v zmysle ustanovenia § 20 ods. 3 a v zmysle ustanovenia § 13c ods. 2

písm. d) sa uvedie len skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky.

10. K žalobnému bodu, v ktorom žalobca namieta, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov uviedol, že táto námietka nie je dôvodná. V danej veci zákon vylučuje vykonávanie dôkazov pochádzajúcich od Slovenskej informačnej služby. Z uvedeného je preto vylúčená aj možnosť vyjadrenia sa k nim. Žalovaný podľa názoru krajského súdu splnil úlohy, ktoré žalovanému vyplývajú z legislatívy Slovenskej republiky, ktorá upravuje nakladanie s utajovanými skutočnosťami. Podľa ustanovenia § 13c ods. 2 písm. d) zákona o azyle ministerstvo ďalej neposkytne doplnkovú ochranu, ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonom o azyle.

11. V rámci konania sa krajský súd s predmetnou správou v režime utajenia so stupňom „tajné“ oboznámil. Informácia podaná Slovenskou informačnou službou má charakter informácie, ktorá bola nutná na posúdenie. Podľa základných zmlúv Európskej únie ochrana národnej bezpečnosti je vo výlučnej zodpovednosti členských štátov a členský štát je oprávnený neposkytnúť informácie, ktorých sprístupnenie odporuje podľa jeho názoru základným záujmom jeho bezpečnosti. Krajský súd mal za to, že v danom prípade postačí, ak žalovaný (správny orgán) uvedie v dôvodoch rozhodnutia iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, v takomto postupe nevzhliadol žiadne pochybenie.

12. K návrhu právnej zástupkyne žalobcu na prerušenie konania do skončenia konania na ústavnom súde vo veci preskúmania nesúladu niektorých ustanovení § 120 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov v znení neskorších predpisov, ktorý upravuje nesúlad týchto ustanovení s Ústavou SR a Dohovorom o základných ľudských právach, teda ide o ustanovenie, ktoré upravuje vzťah k správemu poriadku a možnosť v taxatívne vymedzených rozhodnutiach, v odôvodnení uviesť iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, krajský súd uviedol, že vzhľadom na vykonané dokazovanie, nevzhliadol dôvod na prerušenie konania vo veci nepredĺženia doplnkovej ochrany.

13. Pretože krajský súd nevyhodnotil ani jednu z vznesených námietok ako dôvodnú, podanú žalobu zamietol.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu

A)

14. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť.

15. Sťažovateľ v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) Správny súdny poriadok uviedol sťažnostné body, v ktorých zdôvodnil, prečo považuje rozhodnutie krajského súdu za porušujúce jeho práva, a to z dôvodov, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, odklonil sa od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, pričom dôvody kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej tiež ako „Správny súdny poriadok“) sú s opisom rozhodujúcich skutočností popísané v tejto kasačnej sťažnosti.

16. Sťažovateľ zdôraznil, že žije na Slovensku už od roku 2009. Doplnková ochrana mu bola opakovane predĺžovaná Ministerstvom vnútra, Migračným úradom. Dňa 29.06.2015 bol sťažovateľovi udelený trvalý pobyt na území Slovenskej republiky. Všetky tieto skutočnosti nasvedčujú tomu, že sťažovateľ žije na Slovensku dlhodobo, pracuje tu a nie je si vedomý žiadnych svojich protiprávných konaní, na základe ktorých by Migračný úrad mohol dospieť k záveru, že je nebezpečný pre Slovenskú republiku. Sťažovateľ žije na území Slovenskej republiky usporiadaným životom v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky.

17. SIS dospela však k opačným záverom, pričom ako krajský súd uviedol v odôvodnení rozsudku,

tieto informácie sú utajené a nie sú z tohto dôvodu prístupné ani sťažovateľovi. Sťažovateľ poukazuje preto na Listinu základných práv a slobôd, Ústavu Slovenskej republiky a Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktoré zakotvujú právo na spravodlivý proces ako jednu zo základných zásad súdneho konania.

18. V zmysle § 5 Správneho súdneho poriadku: „ V konaní pred správnym súdom majú účastníci konania rovné postavenie. Účastníci konania sú povinní preukázať svoje tvrdenia a vykonať úkony v lehote určenej správnym súdom."

19. Na základe uvedeného sťažovateľ trvá na tom, že v tomto konaní bol porušený základný princíp konania, a sice rovnosť účastníkov konania. Sťažovateľ nemal možnosť sa vyjadriť ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie vo veci samej. Sťažovateľ namietal v správnej žalobe postup správneho orgánu, ktorý považuje za nesprávny, nakoľko pri ňom dochádza k porušeniu ústavných práv, a to predovšetkým práv podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky.

20. Sťažovateľ v žalobe poukazoval na rozsudok Al-Nashif proti Bulharsku, zo dňa 20.06.2002, sťažnosť č. 50963/99, v ktorom ESLP konštatoval, že „aj tam, kde je národná bezpečnosť v ohrození, koncept zákonnosti a vlády zákona v demokratickej spoločnosti vyžaduje, aby opatrenia ovplyvňujúce základné práva podliehali istej forme kontradiktórneho konania pred nezávislým orgánom oprávneným posúdiť dôvody rozhodnutia a príslušné dôkazy v prípade potreby s primeranými obmedzeniami na použitie utajovaných informácií. Jednotlivec musí byť schopný napadnúť tvrdenie exekutívy, že národná bezpečnosť je v ohrození. Zatiaľ čo posúdenie exekutívy, čo predstavuje hrozbu pre národnú bezpečnosť, bude prirodzene podstatne dôležité. Nezávislý orgán musí byť schopný reagovať v prípadoch, keď uplatnenie tohto konceptu nemá žiadny primeraný základ vo faktoch, alebo keď odhalí výklad „národnej bezpečnosti“, ktorý je nezákonný alebo v rozpore so zdravým rozumom a arbitrárny“ (bod 123 -124).

21. S poukazom na citované rozhodnutie namietal, že v tomto konaní bolo porušené právo na spravodlivý proces, a to rovno viackrát. Prvýkrát pochybil žalovaný pri rozhodovaní o predĺžení doplnkovej ochrany a druhýkrát pochybil súd, ktorý vydal predmetný rozsudok, nakoľko sa nijakým spôsobom nezaoberal nami uvádzanou judikatúrou.

22. Sťažovateľ poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2S 42/2008, zo dňa 15.04.2009, ktorý uvádza: „súd je toho názoru, že hoci táto informácia použitá v konaní ako dôkaz podlieha utajeniu podľa príslušných právnych predpisov a preto nebolo možné celý jej obsah premietnuť do odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, nie je možné výlučne na základe tejto jedinej informácie vydať negatívne rozhodnutie o žalobcovej žiadosti, bez toho, aby sa žalobca dozvedel aspoň to, akých skutočností sa týka predmetné podozrenie. Pokiaľ teda správne orgány vo svojich rozhodnutiach žiadne ani rámcové dôvody, pre ktoré je u žalobcu dôvodné podozrenie z ohrozenia bezpečnosti štátu a žalobca ako posudzovaná osoba vôbec nemusí vedieť, na čom je toto podozrenie založené, je treba takéto rozhodnutia považovať za priečiace sa princípom právneho štátu, porušujúce procesné práva účastníka správneho konania a nerešpektujúce zákonné náležitosti odôvodnenia správneho rozhodnutia".

23. Citovaný rozsudok je rešpektovaný aj nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky, PL. ÚS 15/03 -39, zo dňa 11.02.2011. Ústavný súd Slovenskej republiky niekoľkokrát konštatoval, že súčasťou základného práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

24. Sťažovateľ považuje argumentáciu krajského súdu k odôvodneniu neprerušenia konania za nedostatočnú, nakoľko v danom prípade sa analogicky jedná o totožnú právnu vec ako upravuje zákon o azyle v ustanovení § 52, v ktorom sa presne upravuje možnosť Ministerstva vnútra SR uviesť v taxatívne vymedzených prípadoch, že sa jedná o bezpečnostný záujem. Na základe toho má sťažovateľ za to, že bol daný dôvod na prerušenie konania.

25. Sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd zmenil rozsudok krajského súdu a to tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie.

B)

26. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sa nestotožnil s námietkami sťažovateľa uvedenými v kasačnej sťažnosti. Kasačnému súdu navrhol, aby kasačnú sťažnosť zamietol. Sťažovateľ v priebehu konania o predĺženie doplnkovej ochrany, ani právny zástupca v správnej žalobe a kasačnej sťažnosti, nepreukázali také skutočnosti, ktoré by opodstatňovali zmenu napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na to, že v jeho prípade išlo o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky, bolo vydané vyššie uvedené rozhodnutie migračného úradu. Krajský súd, ktorý preskúmal rozhodnutie migračného úradu, konštatoval, že žaloba nie je dôvodná a žalobu podľa § 190 Správneho súdneho poriadku zamietol. Podľa názoru žalovaného nedošlo k porušeniu ústavných práv žalobcu.

IV.

Východiská a dôvody pre rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o prerušení konania

27. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 Správny súdny poriadok) počas konania o kasačnej sťažnosti sťažovateľa (žalobcu) proti rozsudku krajského súdu zistil skutočnosti, ktoré u neho vyvolávali pochybnosti o ústavnosti, ale aj rozpore ustanovenia § 52 ods. 2 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktoré boli v prejednávanej veci aplikované správnym orgánom s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s Chartou základných práv EÚ a preto dňa 09.08.2017 prerušil konanie o kasačnej sťažnosti a dňa 22.08.2017 podal ústavnému súdu návrh na začatie konania o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ods. 1 písm. a/ Ústavy SR s návrhom na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 52 ods. 2 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3 a s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 6 ods. 1, s čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

V.

Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018

28. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 dňa 12. decembra 2018 rozhodol, že ustanovenie § 52 ods. 2 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. Vo zvyšnej časti návrhom nevyhoviel.

VI.

Konanie pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky po náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018

29. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S. s. p.) postupom podľa § 492 S.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 S.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30.04.2019 (§ 137 ods. 2 S.s.p.).

30. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok

krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného o nepredĺžení doplnkovej ochrany sťažovateľovi podľa § 13c ods. 2 písm. d) a podľa § 52 ods.2 zákona o azyle z dôvodu existencie dôvodného podozrenia, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky.

31. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 dňa 12. decembra 2018 rozhodol, že ustanovenie § 52 ods. 2 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

32. Vyhlásením v zierke zákonov má nález ústavného súdu vydaný v konaní o súlade právnych predpisov okamžité právne účinky: - právne predpisy, ich časti alebo jednotlivé ustanovenia, o ktorých ústavný súd rozhodol, že nie sú v súlade s ústavou, ústavnými zákonmi, ale s medzinárodnou zmluvou, s ktorou vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „s ústavou“), strácajú svoju účinnosť, t. j. ich aplikácia sa „zastavuje“ a nemajú žiadne právne účinky.

33. Ústava v čl. 125 ods. 3 prikazuje zákonodarcovi, t. j. orgánu, ktorý vydal taký právny predpis nesúladi s ústavou, uviesť ho do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu do súladu s ústavou, ak ide o „podzákonné právne predpisy“ [čl. 125 ods. 1 písm. b) a c) ústavy] aj s inými zákonmi a ak ide o predpisy uvedené v čl. 125 ods. 1 písm. d) ústavy, aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. „Sankciou“ za nesplnenie tejto povinnosti je strata platnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo jednotlivého ustanovenia po márnom uplynutí šiestich mesiacoch legislatívnej pasivity zákonodarcu (normotvorcu) od vyhlásenia nálezu v zierke zákonov.

34. Z výroku nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018 vyplýva, že podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zierke zákonov Slovenskej republiky strácajú účinnosť ustanovenia § 52 ods. 2 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie tieto ustanovenia do súladu s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, strácajú po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

35. Na tomto mieste považuje najvyšší súd za dôležité zdôrazniť, že zatiaľ čo derogačné účinky určujú, kedy prestáva byť derogovaný predpis platným, neaplikovateľnosť znamená, že všeobecné súdy nemajú aplikovať ustanovenia zákona, ktoré bolo ako protiústavné zrušené ústavným súdom, a to aj v prípade, že účinky takéhoto nálezu nastanú až v budúcnosti. Ústavný súd SR tiež judikoval, že aj keď síce k pozbaveniu platnosti derogovaného zákona dochádza s účinkom „ex nunc“, rozpor s ústavným poriadkom, ktorý bol dôvodom zrušenia zákona nastáva už v priebehu jeho platnosti.

36. Účinok „ex nunc“ nevyklučuje, že práve aplikácia protiústavného právneho predpisu zo strany orgánu verejnej moci mohla viesť k zásahu do základného práva alebo slobody jednotlivca. Preto nemožno v niektorých prípadoch aplikovať právnu úpravu účinnú v relevantnom období, aj keď táto bola zrušená derogačným nálezom pre neústavnosť až následne.

37. S prihliadnutím na uvedené, možno konštatovať, že pokiaľ bol aj zákon zrušený pre rozpor s ústavným poriadkom, tak v zásade neprestáva byť vo vzťahu k právnym skutočnostiam nastaným behom jeho platnosti aplikovateľný, s výnimkou ak sa derogačný dôvod týka zásahu do ústavou garantovaných základných práv a slobôd (materiálneho jadra ústavy). Uvedené by pritom malo platiť aj vo vzťahu k výkonu práv a povinností z rozhodnutí orgánu verejnej moci vydaných na základe zrušeného právneho predpisu.

38. Všetky orgány verejnej moci vrátane sú povinné interpretovať výklad ústavných zákonov, zákonov a ďalších právnych predpisov v súlade s generálnym interpretačným princípom zakotveným v čl. 152 ods. 4 ústavy, podľa ktorého takýto výklad musí byť v súlade s ústavou.

39. Vzhľadom k tomu, že na Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom PL.ÚS 8/2016 dňa 12.12.2018 rozhodol o nesúlade ustanovenia § 52 ods. 2 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s ústavou a Chartou základných práv Európskej únie, podľa ktorého žalovaný postupoval, a to tým spôsobom, že neodôvodnil rozhodnutie ktoré bolo vydané na základe ustanovenia § 20 ods.3 z dôvodu podľa §13c ods.2 písm. d/ zákona o azyle, hoci ustanovenie § 52 ods. 2 zákona o azyle účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaným odôvodnenie takéto rozhodnutia nevyžadovalo, predmetné ustanovenie stratilo účinnosť dňom zverejnenia Nálezu Ústavného súdu SR PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018 v zbierke zákonov, preto bolo potrebné rozsudok krajského súdu zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

40. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie správneho orgánu nie je v súlade so zákonom, a keďže súd prvého stupňa žalobu zamietol, odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné podľa § 462 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. (SSP) zmeniť a rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

41. O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľovi, ktorý mal úspech vo veci ich náhradu priznal podľa § 467 ods. 1 a 2 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p

42. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyseľne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.